

Μητροπολίτης Γέρων Χαλκηδόνας: Η καταληκτήρια ομιλία του Συνεδρίου για την Αγία και Μεγάλη Σύνοδο

[Πατριαρχεία](#) / [Οικουμενικό Πατριαρχείο](#)

Στα πλαίσια του Διεθνούς Επιστημονικού Συνεδρίου με θέμα «Η Αγία και Μεγάλη Σύνοδος της Ορθοδόξου Εκκλησίας (2016-2026): Αποτίμησις καί Προοπτικάί», μίλησε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Γέρων Χαλκηδόνας κ. Εμμανουήλ, εκφωνώντας την καταληκτήρια ομιλία.

Αναλυτικά η ομιλία:

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Τιράνων, Δυρραχίου καὶ πάσης Ἀλβανίας κύριε Ἰωάννη,

Σεβασμιώτατοι καὶ Θεοφιλέστατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Πανοσιολογιώτατοι καὶ Αἰδεσιμολογιώτατοι Πατέρες,

Ὅσιώταται Μοναχαί,

Ἐκλεκτοὶ ἐκπρόσωποι τῶν ἀδελφῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν,

Ἐλλογιμώτατοι κύριοι καὶ κυρίαι Καθηγηταί,

Ἀγαπητοὶ σύνεδροι,

«Οὕτως ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ὡς ἐὰν ἄνθρωπος βάλη τὸν σπόρον ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ καθεύδῃ καὶ ἐγείρηται νύκτα καὶ ἡμέραν, καὶ ὁ σπόρος βλαστάνῃ καὶ μηκύνῃται ὡς οὐκ οἶδεν αὐτός» (Μάρκ. 4, 26-27).

Τὴν παραβολὴν ταύτην, ἣν μόνος ἐκ τῶν Εὐαγγελιστῶν διέσωσεν ὁ Μᾶρκος, ἔφερον πολλάκις κατὰ νοῦν, ἀκούων τὰς εἰσηγήσεις τῶν τεσσάρων τούτων ἡμερῶν. Ὁ γεωργὸς αὐτῆς, ῥίψας τὸν σπόρον, ἐπανέρχεται εἰς τὰς λοιπὰς αὐτοῦ ἐργασίας, καθεύδει καὶ ἐγείρεται, καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ἡ γῆ, μηδενὸς ἐπισπεύδοντος, ἀποδίδει κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτῆς τάξιν «πρῶτον χόρτον, εἷτα στάχυν, εἷτα πλήρη σῖτον ἐν τῷ στάχυϊ» (Μάρκ. 4, 28). Τοιοῦτόν τι, νομίζω, συμβαίνει καὶ ἐπὶ τῶν Συνόδων.

Ἡ Ἀγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος ἔσπειρεν ἐν Κρήτῃ κείμενα, ἅτινα ἐπὶ δεκαετίας ὠρίμαζον εἰς τὰς χεῖρας πολλῶν, καὶ ὁ σπόρος οὗτος, ἀφ' ὅτου ἐρρίφθη, ἄλλοτε μὲν βλαστάνει φανερώς, ἄλλοτε δὲ κεῖται ἀθέατος εἰς τὴν γῆν, ἀναμένων τὸν καιρὸν αὐτοῦ. Τοῦτον ἠθελήσαμεν ἵνα ἐξετάσωμεν ἐνταῦθα, ὅσον ἦτο δυνατόν, κείμενον πρὸς κείμενον. Τὴν Ἐγκύκλιον καὶ τὸ Μήνυμα ἀνέγνωμεν ἐκ νέου καὶ ὀρθοδόξοις ὀφθαλμοῖς καὶ διὰ τοῦ βλέμματος ἀδελφοῦ ῥωμαιοκαθολικοῦ θεολόγου, ἠκούσαμεν δὲ τὴν ἱεραποστολικὴν αὐτῶν διάστασιν ἐκ στόματος Ἀρχιερέως διακονοῦντος ἐν Ἀφρικῇ. Ἡ Ὀρθόδοξος Διασπορά, ἐν ἣ ζῶσι καὶ διακονοῦσι πολλοὶ τῶν ἐνταῦθα συνηγμένων, ἐξητάσθη καὶ ὡς κείμενον ἔχον τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ καὶ ὡς πρᾶγμα τῆς καθημερινῆς ἐφαρμογῆς, τὸ δὲ Αὐτόνομον ἔλαβε σάρκα καὶ πρόσωπον διὰ τῆς πείρας τῶν Ἐκκλησιῶν Ἑσθονίας καὶ Φιλλανδίας. Περὶ τοῦ γάμου ἐτέθησαν ἐρωτήματα κανονικὰ καὶ ποιμαντικά, ὧν τινὰ ἀναμένουσιν εἰσέτι τὴν ρύθμισιν αὐτῶν, περὶ δὲ τῆς νηστείας ὠμίλησαν, πλὴν τῶν θεολόγων, καὶ μοναχοί, ἐκ τῆς ἀσκήσεως ἦν αὐτοὶ βιοῦσιν. Ἡ ἀποστολὴ τῆς

Ἐκκλησίας ἐν τῷ συγχρόνῳ κόσμῳ, καὶ μετ' αὐτῆς τὸ κείμενον «Ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς», ἐπανήγαγον τὸν λόγον εἰς τὸν ἄνθρωπον τῆς ἐποχῆς ἡμῶν, πρὸς ὃν ἀπέβλεπεν ἐξ ἀρχῆς ἡ Σύνοδος.

Πρὸ ὀλίγου, περὶ τὴν στρογγύλην τράπεζαν, ἐπεχειρήσαμεν τὴν πρώτην ἀποτίμησιν, ἣν ὑπεσχέθην κατὰ τὴν ἔναρξιν. Ἐκ καρδίας εὐχαριστῶ τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Τιράνων, Δυρραχίου καὶ πάσης Ἀλβανίας κ. Ἰωάννην, τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Πισιδίας κ. Ἰώβ, τὸν Ἱερολογιώτατον Ἀρχιδιάκονον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου κ. Ἰωάννην Χρυσαιγῆν, τὸν Ἑλλογιμώτατον Καθηγητὴν κ. Θεόδωρον Γιάγκου καὶ τὸν Ἑλλογιμώτατον Καθηγητὴν κ. Carol Saba, οἵτινες ἀνέλαβον τὸ δυσχερέστερον, ὅπως ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ συναγάγῃ τὰ ἐν τέσσαρσιν ἡμέραις λεχθέντα καὶ στρέψῃ τὸ βλέμμα ἡμῶν πρὸς τὰ ἐμπρός.

Τί ἐδιδάχθημεν ἐξ αὐτῆς; Ὅτι ἡ πρόσληψις Συνόδου τινὸς αὐξάνει ὡς ὁ σπόρος τῆς παραβολῆς, ἀγνοοῦντος τοῦ σπείραντος τὸν τρόπον, καὶ ὅτι δύο κίνδυνοι παραμονεύουσι τὸν γεωργόν. Ὁ πρῶτος, ἡ ἀνυπομονησία. Ὁ γεωργός, ὅστις καθ' ἐκάστην πρωίαν ἀνασκάπτει τὸν σπόρον ἵνα ἴδῃ εἰ ἐβλάστησε, θανατοῖ αὐτὸν διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ μερίμνης, καὶ ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ζωῇ ἡ ἀνυπομονησία αὕτη ζητεῖ καρποὺς μετρητοὺς, ἀποφάσεις καὶ ἀριθμούς, πρὶν ἢ σχηματισθῇ ὁ στάχυς. Ὁ δεύτερος, ἐναντίος τοῦ πρώτου, ἡ λήθη. Ἀγρὸς λησμονηθεὶς καλύπτεται ὑπὸ ἀκανθῶν, καὶ τὰ συνοδικὰ κείμενα, ὅταν ἐγκαταλειφθῶσιν ἐπὶ τῶν ραφίων, μνημονεύονται μόνον ἐν ταῖς ἐπετείοις. Συνήλθομεν ἐνταῦθα, ἀγαπητοὶ σύεδροι, ἵνα μήτε ἀνασκάψωμεν τὸν σπόρον μήτε λησμονήσωμεν τὸν ἀγρόν. Ἐπεσκέφθημεν αὐτὸν ἀπλῶς, ὡς ἐπισκέπτεται ὁ γεωργὸς τὴν γῆν αὐτοῦ, ἵνα ἴδῃ ποῦ ἀνέτειλεν ὁ χόρτος καὶ ποῦ ἡ γῆ χρήζει ὕδατος.

Ἐν τῷ αὐτῷ ἀγρῷ ἐκοπίασαν, κατὰ τὴν μακρὰν προσυνοδικὴν πορείαν, καὶ αἱ ἀδελφαὶ Ἐκκλησίαι, αἵτινες ἐν Κρήτῃ οὐ παρέστησαν. Τὸν κόπον αὐτῶν οὐ λησμονοῦμεν, καὶ δέομαι τοῦ Κυρίου ὅπως, ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ, εὗρεθῶμεν πάντες ὁμοῦ, διότι ὁ πλήρης σῖτος εἰς τὸ ὅλον σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἀνήκει. Ἐκοπίασαν ἐπίσης ἄνθρωποι, ὧν πολλοὶ οὐκ ἠξιώθησαν ἵνα ἴδωσιν οὐδὲ τὸν χόρτον. Ἴσως καὶ ἡμεῖς οὐκ ὀψόμεθα τὸν στάχυν πλήρη, καὶ τοῦτο οὐδὲν ἀφαιρεῖ ἐκ τῆς χαρᾶς τοῦ ἔργου, ἐπειδὴ «ἄλλος ἐστὶν ὁ σπείρων καὶ ἄλλος ὁ θερίζων» (Ἰωάν. 4, 37).

Ἐπιστρέφοντες εἰς τὰς Μητροπόλεις καὶ τὰς ἐνορίας, εἰς τὰς Θεολογικὰς Σχολὰς καὶ τὰς μονὰς, ὅθεν ἦλθομεν, φέρομεν μεθ' ἑαυτῶν ὀλίγον ἐκ τοῦ σπόρου τούτου. Τὰ κείμενα τῆς Κρήτης, φοβοῦμαι, ὀλίγοι ἐκ τῶν πιστῶν ἀνέγνωσαν, καὶ πρῶτον ἔργον ἡμῶν ἐστὶν ὅπως φθάσωσιν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἱερέων καὶ τῶν κατηχητῶν, τῶν φοιτητῶν τῆς θεολογίας καὶ τῶν νέων, εἰς γλῶσσαν ἣν ἐννοοῦσι καὶ μορφῇν

ἦν δύνανται ἵνα ἀγαπήσωσιν. Ἐκεῖ, εἰς τὴν καθημερινὴν ζωὴν, κρίνεται ἡ πρόσληψις, ἄλλοτε ἐν τῇ κατηχήσει τοῦ λαοῦ, ἄλλοτε ἐν τῇ ποιμαντικῇ μερίμνῃ οἰκογενείας μικτῆς ἢ κοινότητος τῆς Διασποράς, καὶ ὅσάκις συγκαθήμεθα εἰς τὴν αὐτὴν τράπεζαν μετὰ τῶν ἀδελφῶν τῶν λοιπῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, ὧν οἱ ἐκπρόσωποι ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας καὶ τοῦ λόγου αὐτῶν τὸ Συνέδριον τοῦτο.

Ὅφείλω, πρὶν ἢ κλείσω, εὐχαριστίας πολλάς. Πρὸς τοὺς εἰσηγητὰς καὶ τοὺς προέδρους τῶν συνεδριῶν, ὧν ὁ μόχθος ἐπλήρωσε τὰς ἡμέρας ταύτας, πρὸς τὰ μέλη τῆς Ὁργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς, πρὸς τοὺς χορηγοὺς καὶ τοὺς ὑποστηρικτάς, ἄνευ ὧν οὐδὲν ἐκ τούτων ἡδύνατο γενέσθαι, καὶ πρὸς ὅσους, φιλοξενοῦντες καὶ διακονοῦντες, ἐφρόντισαν ἀθορύβως ὅπως ἡμεῖς ἀπερισπάστως ἐπιδοθῶμεν εἰς τὸ ἔργον. Πρὸς πάντας ὑμᾶς, τέλος, οἵτινες παρεμείνατε μέχρι τῆς τελευταίας ταύτης ὥρας.

Παναγιώτατε,

Τὸν σπόρον τῆς Κρήτης ἔρριψεν ἡ Σύνοδος, ἣν συνεκαλέσατε καὶ διηυθύνετε, τὴν δὲ μέριμναν τοῦ ἀγροῦ οὐκ ἐγκατελίπετε ἔκτοτε, ὡς μαρτυρεῖ καὶ ἡ παρουσία τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος ἐν τῷ Συνεδρίῳ τούτῳ. Ἐκφράζων τὴν εὐγνωμοσύνην πάντων τῶν συνέδρων καὶ τῆς ἐμῆς ἐλαχιστότητος, ἀσπάζομαι εὐλαβῶς τὴν χαριτόβρυτον Αὐτῆς Δεξιὰν καὶ παρακαλῶ ὅπως εὐλογήσῃ τὴν λῆξιν τῶν ἐργασιῶν ἡμῶν, ἵνα ὁ Κύριος τοῦ θερισμοῦ αὐξήσῃ, ὡς Αὐτὸς οἶδε, τὸ σπαρέν.

Φωτό: Νίκος Παπαχρήστου

